

(המשך מעמוד 7)

אכנרי: בדיוק!

ערפאת: בחינת הקרב...

אכנרי: הייתי אומר זאת כך: הם (ממשלת ישראל) לא היו מסוגלים להגיע הגה, לולא היה הרוב הגדול של העם הישראלי מאמין בזה. החיילים שלהם לא ריקו שרון יש רעיונות משלה. רעיונות ברורים מאוד על מה שהוא רוצה לעשות. הוא רוצה וצדק לספח את הגדה המערבית לישראל, וכדי לאפשר זאת הוא רוצה להרוס את אש"ף.

ערפאת: שרון (אומר כמה חילים בערבית) תרגמו לו את זה מערבית.

שקור: (בעברית) סוחר דם.

ערפאת: (אומר כמה חילים בערבית).

שקור: (בעברית) הוא מספסר בדם.

אכנרי: אבל הוא לא היה מסוגל לעשות מה שהוא עושה, לולא החיילים האמינו באמת ובתמים שאש"ף רוצה להשמיד את מדינת ישראל.

ערפאת: תראה, (כמה חילים בלתי ברורות). לא תשכנעו אותי שהעם האינטיגנטי הזה, העם הפיקח הזה, העם היהודי, יכול להאמין בשקרים כאלה!

אכנרי: הם מאמינים בזה.

יש: האנשים הפשוטים מאמינים בזה.

ערפאת: תראה זה חשוב מאוד. הרי אתם לא מהעולם השלישי...

יש: יש לנו הרבה יהודים מהעולם השלישי.

אכנרי: מחצית היהודים במדינת ישראל באו מארצות-ערב.

ערפאת: אבל הם חיים בישראל מזה 33 שנים...

יש: אבל דווקא היהודים שבאו מ"ארצות-ערב שונאים את הערבים יותר מאחרים.

ערפאת: איני מבין זאת.

אכנרי: אגב, ענת היא בת למישפחה מיוצאי מרוקו, ושרית היא בת למישפחה ספרדית מיוגוסלוויה. שתיהן ספרדיות. אני אשכנזי.

יש: אבל מישפחתי חיתה כבר כמה דורות בארץ. אני פלסטיני.

שקור: כולנו פלסטינים.

ערפאת: כן, כולנו פלסטינים.

שקור: ושרון לוחם נגד כולנו.

■ ■ ■

אכנרי: הייתי לראיון הזה איתך במשך שנים רבות, כי זהו בדיוק הדבר שרציתי להגיד לך: שהבעיה האמיתית

היא ישראלים רבים מאוד מאמינים כי כנות בספורים האלה, שהפלסטינים לעולם לא יהיו מוכנים להכיר במדינת-ישראל, גם לא במסגרת של שלום בין מדינה פלסטינית ומדינת-ישראל. זוהי הנקודה האחת שיש להבהיר אותה לחלוטין. בצורה שכל ישראלי ברחוב יוכל להבין: שאתם רוצים בפיתרון של שלום המבוסס על הבנה הדדית, כבוד הדדי והכרה הדדית.

ערפאת: הגנל הרגע לניסוחים הפוליטיים. מה עם העם? מה עם העם הפלסטיני? אני חייב לשאול אותך: מה עם העם הפלסטיני החי באזור הזה? אני חייב לשאול כל יהודי, לא רק את הישראלים, בכל העולם, את כל היהודים, מה יהיה על העם הפלסטיני? מה יהיה גורלם של ארבעה מיליונים פלסטינים?

אכנרי: הם צריכים לחזור למדינה הפלסטינית.

ערפאת: מה יהיה עתידם? להיות פליטים? ועכשיו הפך שרון לדיקטטור של האזור הזה, והובע שנעזוב. לאן? לכריי תים? לאן? לאן עלי לעזוב? לכרייתים? לקפריסין? לאן?

אני בן-אדם! ולילדינו הוכות לחיות! זה פשוט מאוד. אבל נדמה שהשילטון הצבאי הישראלי הזה מתעקש שלא לראות את המציאות, את העובדות ואת העתיד.

אכנרי: אני מאמין...

ערפאת: אני לא מודאג, אני לא מודאג בכלל לגבי העתיד. למרות הפלישה הגדולה הזאת.

זהו מיצעד ישראלי-אמריקאי גדול, שמונה אוגדות. הרי זו בושה לצבא הישראלי, אפילו מנקודת-השקפה צבאית טכנית, זו בושה.

לא אדבר על מרחי-הדמים, על רצח העם שבוצע, כלפי הפלסטינים בדרום, בראשידייה, בבורג'אלי-שמאדי, בעין-אל-חילוה. אני מקווה שתהיה לך ההודמנות ללכת לשם. כל ישראלי חייב ללכת לשם ולראות בעצמו את החרפה, את המילחמה המזוהמת.

(נכנס דובר אש"ף, מחמוד לכדי.)

אכנרי: הייתי בצידון.

ערפאת: זה חשוב מאוד. אני מבקש מכל אדם, בכל העולם, לבוא ולראות את מעצמת-העל הזאת, את המעצמה האדירה הזאת, הצבא הישראלי, מה הוא עשה לפלסטינים, לפליטים שלנו, לילדינו, לנשותינו.

האם הם חושבים שהם יכולים לפתור את הבעיה בפעולות כאלה של רצח-עם?

אוי, הם יכולים להרוג חצי מיליון פלסטינים כאן, אבל יישארו מאיתנו שלושה וחצי מיליון. הפעולה הזאת היא מבישה. אוי, זהו הדרך... ההיסטוריה אינה מורכבת מקרבות. ההיסטוריה אינה קרבות!

שקור: היו"ר ערפאת כבר הכחיש שמישהו מאיתנו אמר אי פעם שהפלסטינים רוצים לזרוק את היהודים לים. אבל מה עושה הגנרל שרון עכשיו? הוא שולח אותנו אל קברים במידבר!

ערפאת: אל במידבר!

שקור: אל קברים במידבר!

ערפאת: לא. עכשיו הוא זורק אותנו לים. לתוך הקבר ולתוך הים — וכל זה בדרך ראוותנית מאוד. כל זה כשהוא מוקף במצלמות הטלוויזיה.

לכדי: אני רוצה לשאול אותך שאלה: האם פגישה זו בין היו"ר ערפאת וביןך אינה מוכיחה שאנחנו רוצים לחיות ביחד עם היהודים?

ערפאת: (בקול מורם) כן! אנחנו הכרזנו על זה בהחלטות שלנו, שאנחנו רוצים לחיות עם כל היהודים. אנחנו לא נגד היהודים!

לכדי: הנה, אתמול היה נציג של תנועת-השלום הישראלית, בבריסל, באסטי פה נגד המילחמה.

אכנרי: כפי שסיפרתי זה-עתה ליו"ר ערפאת, מתקיימת היום בתל-אביב עצרת של שלום גדולה נגד המילחמה. אנשים רבים בישראל אינם תומכים במילחמה.

אם מותר לי לומר כך, המצב בישראל הוא כיום — והיה במשך זמן רב — כך: יש מיעוט בישראל שהיה תומך בבגין ובשרון תמיד, שהיה רוצה להשמיד את הישות הלאומית הפלסטינית ולספח את הגדה המערבית. אבל זהו מיעוט. מהצד השני יש מיעוט שהוא נגד המילחמה, והרוצה לפתור את הבעיה הפלסטינית, באמצע, בין שני המיעוטים האלה, יש הרוב הגדול של הציבור, שאפשר להשפיע עליו לכאן או לכאן, וצריכים להשפיע עליו בכיוון לשלום.

■ ■ ■

ערפאת: היהודים הם עם דתי, עם הדבק בדת. השילטון הצבאי הישראלי מקלקל את כל מירקם-החיים, והוא גם מקלקל לחלוטין, ובדרך מבישה מאוד, את רוח היהדות.

אכנרי: צריכים לשכנע את שני העמים שהשלום הוא אפשרי, שאחרי מילחמת-מאה-השנים בין הפלסטינים הישראלים, השלום הוא אפשרי. זהו הדבר האחד החשוב, אם המוני העם הישראלי יאמינו!

ערפאת: לא מבעד ללועי התותחים!

אכנרי: לא באמצעות תותחים.

ערפאת: לא בתותחים, לא בטנקים, אתה רואה? אם זה יהיה באמצעות התותחים, באמצעות הטנקים, במקדס או בר מאוחר נמצא דרך להתגבר על התותחים והטנקים. אנחנו כאן.

אתה יודע, זוהי המילחמה הארוכה ביותר בין הערבים והיהודים.

אכנרי: כן.

ערפאת: המילחמה הארוכה ביותר, ואני קורא תגר על הגנרל הזה, על הגנרל לים, לפרסם את המיספר המדוייק של האבידות. אני מציד, הכרזתי על מיספר אבידותינו. אצלנו נהרגו ונפצעו שלושים אלף.

יש: כמה נהרגו?

ערפאת: 10 אלפים או 11 אלף נהרגו, 18-19 אלף נפצעו, בערך. שלושים אלף ערבים נהרגו ונפצעו.

אכנרי: כמה לוחמים פלסטינים נהרגו?

ערפאת: על כך אנחנו לא מכריזים.

לא במהלך המילחמה, אי אפשר להכריז על מיספר האבידות (הצבאיות) בזמן הר מילחמה.

עשרת אלפים עדיין נעדרים. זה חשוב מאוד. מאות אלפי פליטים, פלסטינים ולבנונים, נשים וילדים...

לכדי: פליטים בפעם השלישית!

ערפאת: בפעם השלישית, אחדים מהם בפעם השלישית, אחדים בפעם החמישית, מהדרום לצפון, מהצפון לדרום.

■ ■ ■

(בתו הקטנה של בעל הדירה ניגשה אל ערפאת וחייבה אותו. הוא הושיב אותה לידו וליטף אותה.)

שקור: (בעברית) הוא אוהב ילדים. אתם יודעים את זה.

יש: הייתי רוצה לדעת — אם זה אפשרי, כמובן — ואני מקווה שזה אפשרי — האם יש בידיכם שבוי אחד בלבד?

שקור: יש רק אחד, הטייס. הוא שבוי מילחמה.

יש: ואין יותר?

ערפאת: לא. צר לי לומר.

שקור: בכיירות יש לנו רק אחד.

יש: מפני שיש כמה נעדרים.

שקור: יש כמה גופות, שתיים או שלוש.

ערפאת: ארבע גופות.

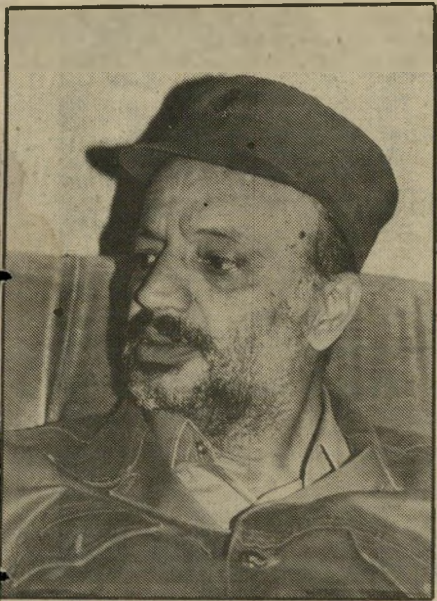
שקור: לא, יש ארבע גופות מהמילחמה הקודמת (מיבצע ליטאני).

ערפאת: ויש שתי גופות, שני הסרנים.

יש: מהמילחמה הזאת?

ערפאת: כן, אנשי המסוק, מיום הי מילחמה השני, היום השני ליד המיבצר (הבופור). היום החמישי של המילחמה.

יש: אולי לא הייתי צריכה לשאול, אבל אני מעזה מפני שהיחס שלך כל-כך הוגן: אולי אפשר לקבל את השמות של

"זיעעתם את הרי-הגעש!"

"אנחנו, הקורבנות, הצענו שלום!"

החיילים שגופותיהם בידיכם? **ערפאת:** כן, כן, יש לנו. אנחנו ניתן לך אותם, ברצון, יש לנו. אולי אתם רוצים לראות את הטייס?

אכנרי: היינו רוצים מאוד-מאוד!

ערפאת: אנחנו יכולים לסדר זאת בשבילכם, תיפגשו עימו ותשאלו אותו איך אנחנו מתייחסים אליו. אתם תשאלו אותו, אתמול זרקו כרוז מהמטוסים הישראליים, כרוז של הצבא הישראלי, שבו נאמר: אנחנו יודעים שיש לכם שבויים...

שקור: (מסביר בעברית) נאמר בכרוזים שאנחנו יודעים שיש לכם שבויים, ואנחנו מזהירים אתכם שתגידו לנו איפה השבויים האלה, ואם לא — או ככה וככה ולכה.

ערפאת: הייתי רוצה לבלות יותר זמן איתכם, אבל אני מצטער שעלי ללכת.

* אנשי אש"ף סופרים את ימי המילחמה החל מיום ההפצצות על ביירות, ב-4 ביוני.

"הם יכלו להשמיד חצי מיליון מאיתנו..."